

Ουγγαρία, χωριό “Μπελογιάννης”, Γκότσε Ντέλτσεφ και Μήτσου Παπαρήγα γωνία. Μια διασταύρωση που δεν είναι σύμπτωση ούτε “τρολάρισμα” της μοίρας αλλά ένα όραμα κι ένα πολιτικό πρόγραμμα για Βαλκάνια αδελφωμένα, ανεξάρτητα απ’ την ιμπεριαλιστική ηγεμονία, σε σοσιαλιστική κατεύθυνση και προοπτική.

Ένα σχόλιο από το [facebook του Yorgos Mi](#)

Η διασταύρωση της οδού Παπαρήγα (Μήτσου) με την οδό Ντέλτσεφ (Γκότσε) βρίσκεται στο χωριό “Μπελογιάννης” της Ουγγαρίας.

Ο **Μήτσος Παπαρήγας**, γεννημένος στον Βόλο το 1896, υπήρξε κορυφαίο στέλεχος του ΚΚΕ και γραμματέας της ΓΣΕΕ. Δολοφονήθηκε από την Ασφάλεια στην Αθήνα στις 22/2/1949 ενώ ο εμφύλιος πόλεμος μαινόταν στα βουνά της Ελλάδας.

Ο **Γκότσε Ντέλτσεφ**, γεννημένος στο Κιλκίς το 1872, υπήρξε απ’ τα ιδρυτικά μέλη της Εσωτερικής Μακεδονικής Επαναστατικής Οργάνωσης (ΕΜΕΟ) και αγωνίστηκε εναντίον της οθωμανικής εξουσίας για μία ενιαία, πολυεθνική Μακεδονία και μια βαλκανική ομοσπονδία. Δολοφονήθηκε τον Απρίλιο του 1903 απ’ τον οθωμανικό στρατό στο χωριό Μπάνιτσα των Σερρών ενώ προετοίμαζε την αντι-οθωμανική **εξέγερση του Ίλιντεν**. Η Μπάνιτσα ή Καρυαί στα ελληνικά, σήμερα είναι μια σειρά από ερείπια (την κατέστρεψε ο ελληνικός στρατός στους βαλκανικούς πολέμους) κι ο Ντέλτσεφ θεωρείται εθνικός ήρωας τόσο στη Βουλγαρία, όσο και στη Δημοκρατία της Μακεδονίας.

Το χωριό Μπελογιάννης φτιάχτηκε το **1950** στην Ουγγαρία εκ του μηδενός για να στεγάσει πρόσφυγες του ελληνικού εμφυλίου πολέμου. Η αρχική του ονομασία ήταν Ελληνοχώρι (στα Ουγγρικά) αλλά μετονομάστηκε σε Μπελογιάννης το **1952** λίγο μετά την εκτέλεση του κομμουνιστή αγωνιστή.

Στο χωριό διέμεναν μαζί **1.200 Έλληνες και Σλαβομακεδόνες πρόσφυγες**, όλοι αγωνιστές ή υποστηρικτές του Δημοκρατικού Στρατού Ελλάδας, κάποιοι μαζί με τις οικογένειές τους.

Στο χωριό αυτό από το 1950 εκδιδόταν η εφημερίδα **“Λαϊκός Αγώνας”**, η οποία ήταν τετρασέλιδη και δίγλωσση. Τρεις σελίδες στα ελληνικά και μία στα σλαβομακεδόνικα ενώ στα σχολεία της κοινότητας τα

παιδιά των προσφύγων είχαν την ευκαιρία και το δικαίωμα να διδάσκονται και στις δυο γλώσσες (ελληνικά-σλαβομακεδόνικα)

Σήμερα το χωριό έχει 1.200 κατοίκους. Η πλειοψηφία είναι πλέον Ούγγροι αφού κατά τις τελευταίες δεκαετίες πολλοί πρόσφυγες επέστρεψαν στην Ελλάδα ή μετακινήθηκαν στη Δημοκρατία της Μακεδονίας. Παραμένουν όμως κάπου 350 κάτοικοι με καταγωγή από την Ελλάδα, παιδιά ή εγγόνια προσφύγων. Στην τελευταία απογραφή το 61,4% των κατοίκων απάντησαν ότι είναι Ούγγροι, το **23,4%** Έλληνες ενώ το **14,9%** δεν απάντησαν.

Στέκεσαι λίγο σ' αυτό το τελευταίο και απορείς: **“Γιατί το 15% δεν απάντησε;”**.

Κι έρχεται η απάντηση:

“Σήμερα, ύστερα από μισό αιώνα από τους **1200** κατοίκους του χωριού μόνον οι **360** περίπου είναι Έλληνες ή Σλαβομακεδόνες, οι υπόλοιποι είναι Ούγγροι. Στην πολυεθνική αυτή κοινότητα οι άνθρωποι ζούνε αγαπημένοι και χωρίς προκαταλήψεις [...]

Στα τέλη της δεκαετίας του 1960 ο αριθμός των Σλαβομακεδόνων στην Ουγγαρία υπολογίζονταν σε πάνω από **2000** άτομα. Για σήμερα δεν υπάρχουν στοιχεία ούτε κατά προσέγγιση. Είναι δύσκολο να γίνουν και έρευνες, γιατί μεγάλο μέρος των ίδιων των ανθρώπων **διστάζουν ή απλώς δεν θέλουν να πουν** ότι είναι ή δεν είναι Σλαβομακεδόνες ή Μακεδόνες σλαβικής καταγωγής. Η αιτία γι' αυτό βρίσκεται στο γεγονός ότι το ελληνικό κράτος συνεχίζει να μην αναγνωρίζει την ύπαρξη τέτοιου έθνους. Ενώ οι ίδιοι δεν θέλουν να βρεθούν σε μειονεκτική θέση όταν γίνεται λόγος για την εξασφάλιση ελληνικού διαβατηρίου, ή όταν θέλουν να λύσουν κληρονομικά ή άλλα προσωπικά ζητήματα στην Ελλάδα.”

Σ' αυτό το χωριό της πολυεθνικής αρμονικής συμβίωσης -σύμφωνα με τα λόγια των ίδιων του των κατοίκων- η διασταύρωση Ντέλτσεφ-Παπαρήγα δεν ήταν ένα αστείο ή μία σύμπτωση αλλά ένα **όραμα** κι ένα **πολιτικό πρόγραμμα** για **Βαλκάνια αδελφωμένα, ανεξάρτητα απ' την ιμπεριαλιστική ηγεμονία, σε σοσιαλιστική κατεύθυνση και προοπτική**.

[...το οποίο όραμα βέβαια καμία σχέση δεν είχε με τις σημερινές προτεραιότητες του NATO, της ΕΕ και του ελληνικού κεφαλαίου]